

שרה פרצ'יק ז"ל

עכשיו, כשדוד מחכה לך, לא נעכב אותך שרה ונלווה אותך בשעת קבורה, ברגע הפרידה – במילים טובות של נחמה, בדמעות הגעגוע של משפחתך ואוהבייך מבית משכנך האחרון – בית אחדות שאיחד את שניכם שוב – עד לנצח.

ורק נדע – כי את שנותרת – ליבך נשבר... וביקשת להאסף אל כנפי השכינה, אל דוד אישך.

היי שקטה, סוף לספור...

בגן עדן תהא נשמתך צרורה בצרור החיים.

שרה'לה שרון

**"ורק יודעים כי הנותר... ליבו נשבר
ליבו נשבר..."**

אשה חזקה, אמיצה. אפילו נכנסה עם שנות חייה העמוסות לשנת 2002 ובכך הוסיפה עוד שנה למניין שנותיה.

רק שרה – בסתר ליבה, עמוק עמוק בתוך הלב – אולי חשבה כי הדרך ארוכה היתה עד מאד, וביקשה סוף ליסוריה אבל שרה ביקשה קודם להפרד מדוד פרצ'יק איש חיה שאיתו הקימה משפחה צנועה, שקטה ויפה – איתו המתיקה את סוד חייה.

דוד הכין שרה זוגתו במשך שישה שבועות מאז פרש לעולם שכולו טוב – את ביתם ומשכנם הנצחי במלכות שמיים. עכשיו – גם שרה אמרה שלום, בשקט בשקט וביקשה, והתפללה בלילות, בעיניים עצומות להגיע עם כסא הגלגלים – כס מלכות לעולם השקט, השלווה והמנוחה.

אשה חרוצה, מדוייקת, תופרת, מתעניינת, צלולה עד לרגע האחרון, מצטחקת קלות, מאושרת עם הדור הבא – כך היתה לי שרה – בזכרון חיי. "קפל ועוד קפל ועוד אחד ונחבר עם סיכה – לאורך כל הוילון" – כך היתה אומרת ועושה – תחת אור מנורה שהאיר רק את גבולות המותר. שרה אהבה את אשדות כבית, אשדות אהבה את שרה כאדם השייך למקום הזה בדיוק.

מבקשת אני לך שיזכרוך באהבה משפחתך וחברייך ותהי תמיד בליבם ובמעשיהם.

אביה ואברהמיק אתם דור שנתן כבוד גדול לאבא ולאמא – ולכל חבריהם, ובכך היתה הקערה מלאה באושר חייהם הצנוע.